

Spørgsmaal om vigtige og saa gennemgribende Foranstaltninger, Foranstaltninger, som ere ikke blot af Interesse for de enkelte Kommuner eller Jurisdiktioner, hvori de træffes, men ogsaa af Interesse for meget videre Kredse, og derfor vil det være nødvendigt, at der er en højere Autoritet end de lokale Underautoriteter, som i saadanne Tilfælde kan træde til. Dernæst bestæftiger dette første Afsnit i Loven sig med nærmere at afgjøre, hvilke Sygdomme der i det Hele kan blive Gjenstand for offentlig Behandling. Udtrykket for den fulde Indgriben fra det Offentliges Side i Epidemistilfælde er jo efter de allerede bestaaende Regler og maa fornødtigvis blive det, at Epidemien, som det kaldes, tages under Behandling ved offentlig Foranstaltning. Der opstiller Lovforslaget en Afstilling mellem Sygdommene og nævner først visse udefra indbragte Sygdomme, som ikke i Reglen opstaa her i Landet, og som efter deres almindelige og bekjendte Natur ere saa farlige, at der altid og ubetinget maa indtræde offentlig Behandling, naar de vise sig her i Landet. Det er navnlig asiatiske Kolera, gul Feber, Dysenteri, exanthematisk Tyfus, Børnekopper og Pest. Disse Sygdomme ere efter deres Natur særdeles farlige, og det er saa almindelig bekjendt, at de altid, naar der ikke tages Forholdsregler imod dem, blive Udspring til Epidemier. Hvorfor der overfor dem maa være den Regel, at saa snart Sygdomstilfælde af den Art vise sig noget Sted, maa strax hele det Apparat, som man kalder offentlig Behandling af Epidemier, træde i Kraft. Dernæst er der under en anden Klasse andre smitsomme Sygdomme, som kunne opstaa i Landet og vel ogsaa i Reglen maa siges at være her. Hvad dem angaar, lader der sig ikke give nogen almindelig Regel; man kan ikke sige, at der altid ubetinget maa indtræde offentlig Epidemibehandling, hvor de vise sig, fordi de kunne være af et saa lidet betydeligt Omfang og have en saalidet farlig Karakter, at en saadan Behandling vilde være urimelig, men paa den anden Side er det vist, at de kunne optræde, og at de ikke sjældent i Virkeligheden optræde paa en saadan Maade, at det er nødvendigt, at der træffes lignende Forholdsregler mod dem som imod de Sygdomme, jeg før nævnte, og derfor udgjøre de en Klasse af Sygdomme, med Hensyn til hvilke den Regel maa gjælde, at der kan anordnes offentlig Epidemibehandling, men at denne ikke ubetinget skal anordnes. Til disse Sygdomme høre f. Ex. Difteritis, Starlagensfeber og Mæslinger, som jo ere Sygdomme, der paa mange Steder i store Byer altid ere til Stede

i ringere Omfang, men til sine Tider kunne tage fat og blusse op til en virkelig Epidemi, saaledes at der bliver Anledning til at træffe lignende Foranstaltninger imod dem som imod de udefra indbragte farlige smitsomme Sygdomme. Dernæst indeholdes der Bestemmelser i det første Afsnit om, hvorledes den offentlige Behandling skal organiseres, hvilket da navnlig skal ske paa den Maade, at der bestilles en Epidemilæge, som i Reglen bør være Distriktslægen, hvis en saadan findes paa Stedet, men hvortil der naturligvis efter Omstændighederne ogsaa kan vælges andre Læger, dels fordi det jo ofte kan hændes, at Distriktslægen bør saa langt borte fra det Sted, hvor Epidemien hersker, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt at benytte ham, dels ogsaa fordi Epidemien under visse Omstændigheder kan antage en saadan Udstrækning, brede sig saa meget, at det bliver læstrem umuligt for en enkelt Læge at kunne overkomme at forestaa Behandlingen. Der indeholdes dernæst i Lovforslaget nærmere Bestemmelser om, hvilken Myndighed denne Epidemilæge skal have, og navnlig hvilken Udgang han skal have til at kunne kontrollere den hele Behandling af Sygdommen, en Myndighed, der selvfølgelig ikke skal strække sig derhen, at han har Lov til at indblande sig i private Lægers Behandlingsmaade overfor deres Patienter, men som paa den anden Side dog maa strække sig dertil, at han er berettiget til at kræve alle de Oplysninger, som ere nødvendige, for at han kan følge Sygdommens almindelige Karakter og Udbredelse. Dernæst findes Bestemmelser i § 6, som sigte til at bringe det til Embedslægens Kundskab, naar Sygdomstilfælde af farlig Art vise sig. Det er i denne Henseende paatænkt at gjøre til Regel, at naar der viser sig Sygdomstilfælde af den Art, hvor offentlig Behandling altid skal finde Sted, er det Pligt for den Læge, der i sin Praxis forefinder et Tilfælde af den Art, uebliffelig at melde det til Embedslægen. Hvad de andre Sygdomme angaar, har man ment, at det er tilstrækkeligt, at der gives ugentlige Indberetninger fra de privat praktiserende Læger til Embedslægen, idet nemlig med Hensyn til dem en saa stor Hast i Almindelighed ikke er nødvendig. Det er kun undtagelsesvis, at disse Sygdomme saa hurtigt udvikle sig til at antage en farlig Skikkelse, at det skulde komme an paa en Uges Tid eller saa. Der-til kommer, at de jo forekomme jævnlig, og at det derfor, medens det naturligvis ikke kan være nogen stor Byrde for en Læge uebliffelig til Stedets Embedslæge at indberette, naar der i hans Praxis forekommer et Tilfælde